

DIAKON

Diakon je v katolíckej duchovný s vyšším vysvätením (nižším ako kňaz), ide o prvý stupeň sviatosti kňazstva. V rímskokatolíckej cirkvi je oprávnený krstiť a kázať a za diakona môže byť vysvätený aj ženatý muž.

Diakon bol pôvodne pomocníkom apoštolov, ktorý sa staral o chudobných a chorých. Neskôr v cirkevnej štruktúre slúžil biskupom a presbyterom. Podľa vyjadrenia Ignáca Antiochijského, diakoni v súlade s biskupmi a presbytermi jasne učili veriaci ľud „Pánove príkazy“.

"Na nižšom stupni hierarchie sú diakoni, na ktorých sa vkladajú ruky ,nie na kňazstvo, ale na službu'." Pri vysviacke na diakona vkladá ruky iba biskup. Tým naznačuje, že diakon je v úlohách svojej "diakonie" (služby) osobitne spätý s biskupom.

Diakoni majú osobitným spôsobom účasť na Kristovom poslaní a na jeho milosti. Sviatosť posvätného stavu [KKC 1121] ich označuje znakom (charakterom), ktorý nemôže nik odstrániť a ktorý ich pripodobňuje Kristovi, ktorý sa stal "diakonom" čiže služobníkom všetkých. Úlohou diakonov je okrem iného asistovať biskupovi a kňazom pri slávení Božích tajomstiev, predovšetkým Eucharistie, rozdávať ju, asistovať pri uzatváraní manželstva a požehnať ho, hlásať evanjelium a kázať, predsedáť pri pohrebných obradoch a venovať sa rozličným charitatívnym službám.

Slávenie vysviacky biskupa, kňazov alebo diakonov si svojím významom v živote partikulárnej cirkvi vyžaduje, aby sa na ňom zišiel čo najväčší možný počet veriacich. Prednostne sa má konať v nedeľu a v katedrále, a to tak slávnostne, ako je to primerané takejto príležitosti. Všetky tri vysviacky, teda biskupa, kňaza a diakona, majú rovnaký priebeh. Slávia sa v rámci liturgie Eucharistie.

Podstatný obrad sviatosti posvätného stavu pre všetky tri stupne sa skladá z vloženia rúk biskupa na hlavu svätenca, [KKC 699] ako aj z osobitnej konsekračnej modlitby, ktorá vyprosuje od Boha vyliatie Ducha Svätého a jeho darov primeraných službe, na ktorú je kandidát svätený. [KKC 1585]

Ako vo všetkých sviatostiach, aj toto slávenie sprevádzajú niektoré dodatočné obrady. Hoci sa v rozličných liturgických tradíciách značne líšia, majú spoločné to, že vyjadrujú mnohoraké aspekty sviatostnej milosti. Tak v latinskom obrade úvodné obrady – predstavenie a vyvolenie svätenca, príhovor biskupa, otázky kladené svätencovi, litánie k svätým – dosvedčajú, že voľba kandidáta sa vykonala v súlade so zvyklosťami Cirkvi, a pripravujú slávnostný úkon vysviacky. Po nej nasledujú viaceré obrady, ktoré symbolicky vyjadrujú a dopĺňajú tajomstvo, ktoré sa práve uskutočnilo: pre biskupa a kňaza je to pomazanie svätou krizmou, [KKC 1294] znak osobitného pomazania Duchom Svätým, ktorý ich službu robí plodnou; odovzdanie knihy evanjelií, prsteňa, mitry a pastierskej palice biskupovi ako znak jeho apoštolského poslania hlásať Božie slovo, jeho vernosti Cirkvi, [KKC 796] Kristovej neveste, a jeho úlohy pastiera Pánovho stáda; odovzdanie patény s hostiou a kalicha s vínom kňazovi, obetných darov svätého ľudu, ktoré je povolaný prinášať Bohu; odovzdanie knihy evanjelií diakonovi, ktorý práve dostal poslanie hlásať Kristovo evanjelium.

Všetci vysvätení služobníci Latinskej cirkvi, okrem trvalých diakonov, sa normálne vyberajú spomedzi veriacich mužov, ktorí sú slobodní a chcú zachovávať celibát "pre nebeské kráľovstvo" [KKC 1618] (Mt 19,12). Sú povolaní, aby sa s nerozdeleným srdcom zasvätili Pánovi a jeho veciam, a teda sa celí oddávajú Bohu a ľuďom. Celibát je znakom tohto nového života. Na službu tomuto životu je služobník Cirkvi vysvätený. Keď je celibát prijatý s radostným srdcom, pôsobivo ohlasuje Božie kráľovstvo. [KKC 2233]

Táto sviatosť osobitnou milosťou Ducha Svätého pripodobňuje svätenca Kristovi, aby bol Kristovým nástrojom pre jeho Cirkev. [KKC 1548] Vysviackou dostáva schopnosť konať ako zástupca Krista, Hlavy Cirkvi, v jeho trojitom poslaní kňaza, proroka a kráľa.

Tak ako pri krste a pri birmovaní [KKC 1121] táto účasť na Kristovom poslaní sa dáva raz navždy. Aj sviatosť posvätného stavu udeľuje nezmazateľný duchovný znak (charakter) a nemožno ju opakovať ani udeliť iba na istý čas.

Diakoni "posilnení sviatosťou milosťou [KKC 1569] slúžia Božiemu ľudu diakoniou liturgie, slova a lásky v spoločenstve s biskupom a jeho presbytériom".

Diakoni sú služobníci vysvätení pre služobné úlohy v Cirkvi. Nedostávajú služobné kňazstvo, ale vysviacka im udeľuje dôležité úlohy v službe slova, Božieho kultu, pastoračnej správy a charitatívnej činnosti. Tieto úlohy majú plniť pod pastorálnou autoritou svojho biskupa.

Zdroj KKC 1572-1576